

Sygnatura akt II AKa 492/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka /spr./

Sędziowie: SA Jarosław Mazurek

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Joanna Rowińska

przy udziale pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego (...) sp. z o.o.

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2022 r.

sprawy B. K.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zb. art. 273 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 27 października 2021 r., sygn. akt III K 18/21

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżyciela subsydiarnego (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na rzecz oskarżonego B. K. kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście) tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżyciela subsydiarnego (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego, w tym opłatę w kwocie 240 złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z 27 października 2021 r., III K 18/21 uniewinnił B. K. od zarzuconego mu czynu z art. 286§1 KK w zw. z art. 294§1 KK, art. 273 KK w zw. z art. 12§1 KK w zw. z art. 11§2 KK.

Wyrok zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego adw. D. M. zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 KPK przez:

1. dowolną ocenę materiału dowodowego, przez nieuzasadnione przyjęcie, że materiał dowodowy jest niewystarczający do kategorycznego stwierdzenia, że dokumentacja projektowa J., S. (tzw. projektpass) oznaczona

w pozwie z 4.06.2014 r. złożonym w Sądzie Okręgowym we Wrocławiu przez sp. (...) w L. przeciwko poprzednikowi prawnemu oskarżyciela subsydiarnego, tj. (...) sp. z (...). jako „dowód 22”, będący kopią poświadczoną za zgodność z oryginałem, mający udowodnić wysokość dochodzonego przez sp. (...) roszczenia, którego autentyczność jest kwestionowana przez oskarżyciela subsydiarnego, gdyż nigdy nie funkcjonował w obrocie prawnym i gospodarczym pomiędzy sp. (...) a sp. (...) Polska (poprzednikiem prawnym oskarżyciela subsydiarnego), co z kolei było bezpośrednią przyczyną uniewinnienia B. K. w sytuacji, gdy z akt sprawy jasno wynika, że „dowód 22” nie mógł stanowić przedmiotu uzgodnień pomiędzy wymienionymi stronami i został wytworzony w celu wywołania mylnego wrażenia sądu rozpoznającego sprawę cywilną co do jego wiarygodności,

2. dowolną ocenę zeznań T. W. (1) i J. K. oraz wyjaśnień oskarżonego, przez zrównanie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i zeznań wymienionych świadków ze względu na ich rzekome przeciwstawne interesy, gdy świadkowie ci w chwili składania zeznań nie byli już członkami organów korporacyjnych ani właścicielami udziałów w sp. (...), będącej oskarżycielem subsydiarnym i nie mieli żadnego interesu w skazaniu bądź uniewinnieniu oskarżonego i trzeba przyjąć, że ich wiarygodność była większa od oskarżonego, a nadanie właściwego znaczenia zeznaniom tych świadków doprowadziłoby do ustalenia, że „dowód nr 22” jest dokumentem nieautentycznym,

co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na niezasadnym uznaniu, że nie sposób stwierdzić, czy „dowód 22” jest autentyczny czy nie, co doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego.

We wniosku odwoławczym skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu stwierdził co następuje. Apelacja jest niezasadna, gdyż sąd pierwszej instancji nie uchybił przepisom postępowania podanym w zarzutach skargi ani nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych. Oczywiście błędny jest wniosek odwoławczy, gdyż w sprawie nie występują okoliczności podane w art. 437§2 KPK, które uzasadniałyby uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że w skardze nie kwestionuje się faktów dotyczących dotychczasowego przebiegu postępowań cywilnych pomiędzy oskarżycielem subsydiarnym a oskarżonym. Skarżący nie zaprzecza, że od 2003 r. pozostaje w sporze z oskarżonym, co do różnych spraw wynikających z umów zawartych pomiędzy nimi, a od 2012 r. w sporze, w którym kluczową rolę odgrywa dokument określony jako „dowód 22”. Skarżący nie neguje, że w tym sporze, stanowiska co do zasadności roszczeń obu stron, w tym odnośnie do wymienionego dokumentu, przedstawił Sąd Okręgowy we Wrocławiu, kilka razy Sąd Apelacyjny we Wrocławiu i dwa razy Sąd Najwyższy. Pomimo to, nie ustalono w sposób pewny czy rzeczony dokument został podrobiony. Orzeczenia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, w których ustalono, że dokument określony jako „dowód 22” został podrobiony, na które powołuje się skarżący w zarzucie apelacji, były uchylane przez Sąd Najwyższy, a sprawa cywilna przekazywana do ponownego rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie przeprowadzone zostały dowody z treści dokumentów, które wcześniej były przedstawiane w postępowaniach cywilnych. Także świadkowie składający zeznania w sprawie karnej, składali zeznania w sprawach cywilnych. Oskarżyciel subsydiarny nie zaoferował innych źródeł dowodowych ponad te, które występowały w sprawach cywilnych, co świadczy o braku realnej możliwości uzyskania środków dowodowych z nowych źródeł dowodowych.

Odnotować należy, że na rozprawie w dniu 7 czerwca 2021 r. oskarżony zaprzeczył, aby dokument określany jako „dowód 22” nie był znany oskarżycielowi i nie występował w obrocie pomiędzy obu spółkami. Oskarżony podał, że kwestionowane przez oskarżyciela dokumenty zostały przesłane do sp. (...) (poprzednikowi prawnemu sp. (...), która jest poprzednikiem prawnym oskarżyciela subsydiarnego) pismem z dnia 2.12.2010 r. i przedłożył wymienioną korespondencję wraz z rzeczym dokumentem do akt sprawy.

W takim stanie rzeczy, sąd pierwszej instancji zasadnie stwierdził, że w sprawie zostały wyczerpane możliwości ustalenia czy dokument określany jako „dowód 22” został podrobiony przez oskarżonego. Co do tej kwestii, występują

zatem niedające się usunąć wątpliwości, gdyż nie ma możliwości przeprowadzenia dalszych dowodów, które te wątpliwości usunęłyby. Takich dowodów (źródeł i środków dowodowych) nie wskazuje też skarżący w apelacji.

Tymczasem konstytucyjną i prawnomiędzynarodową zasadą o kardynalnym znaczeniu dla procesu karnego jest domniemanie niewinności oskarżonego. Konsekwencją obowiązywania tej zasady jest nakaz rozstrzygania na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości oraz ciężar dowodu spoczywający na oskarżycielu, który obowiązany jest dowieść winy oskarżonego. Dodać należy, że Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemanie niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (dyrektywa niewinnościowa) w art. 6 stanowi, że na korzyść oskarżonego mają być rozstrzygane wszelkie wątpliwości, a nie tylko takie, których nie da się usunąć. Zgodnie z art. 91 ust. 3 Konstytucji RP postanowienia wymienionej dyrektywy stanowią część porządku prawnego w Polsce i są stosowane bezpośrednio.

Podsumowując należy stwierdzić, że sąd pierwszej instancji ocenił dowody w sprawie swobodnie, zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 KPK, uwzględniając wszystkie okoliczności i fakty podniesione w zarzutach apelacji, gdyż wynikają one z przeprowadzonych postępowań cywilnych. Wbrew apelacji, sąd a quo nie uchybił też dyrektywie z art. 7 KPK oceniając dowody z zeznań T. W. (2) i J. K. oraz wyjaśnień oskarżonego, a w efekcie, nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

Mając to wszystko na względzie, orzeczono, jak na wstępie.

<i>SSA Artur Tomaszewski</i>	<i>SSA Jerzy Skorupka</i>	<i>SSA Jarosław Mazurek</i>
-------------------------------------	----------------------------------	------------------------------------